

...
del 22
al 28
d'ABRIL
2016

...
0,99€

...
Número 51
...

SE7AACCENTS

setmanari
de LLEIDA

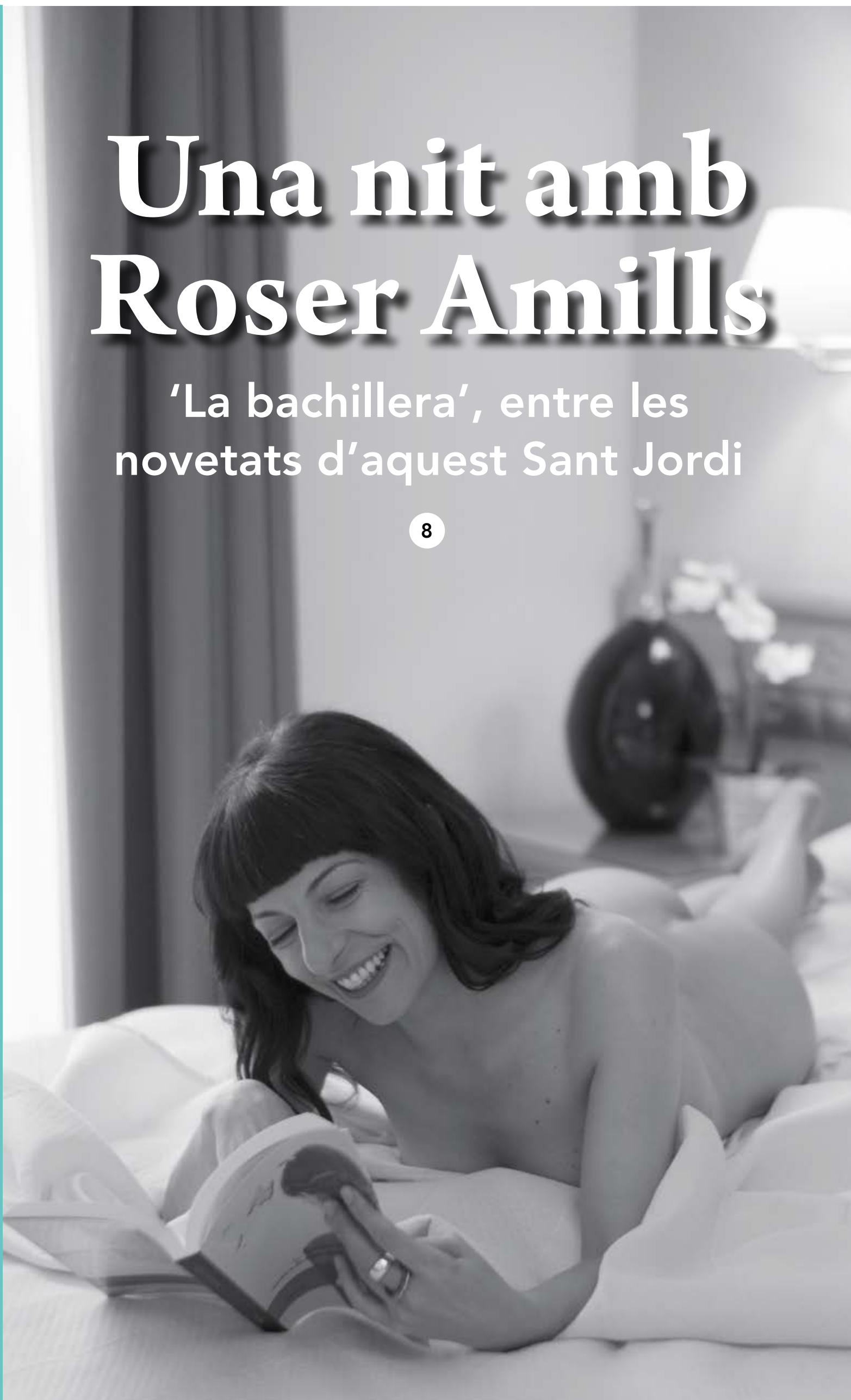
www.7accents.cat

Una nit amb Roser Amills

'La bachillera', entre les
novetats d'aquest Sant Jordi

8

Set hores per gaudir d'una nit inoblidable amb l'escriptora mallorquina Roser Amills a Lleida

7 hores i

● GERARD MARTÍNEZ

● LLEIDA

www.7accents.cat

Són les quatre de la matinada i ens disposem a posar-nos dins del llit. La tènue llum que desprèn la petita làmpada situada damunt de la tauleta de nit tan sols em permet intuir les sinuoses formes del seu cos. Ens allotgem a la suite de l'Hotel Real de Lleida, un hotel familiar, acollidor, cèntric i amb espectaculars vistes al riu Segre. La nuesa de la Roser comença a ballar una delicada dansa amb els llençols abans de trobar la postura adequada per travessar la porta dels somnis. La miro de lluny, envejant la seva llibertat, el seu desvergonyiment. Jo faig el mateix, però substituint la roba de carrer

per un pijama de Superman. Miro d'entrar al llit sense fregar la seva delicada pell, com si el seu cos fos kryptonita per a mi. "Ets feliç?", li preguntava hores abans. "Clar, sóc lliure", em responia. Quina enveja...

Passo a recollir l'escriptora mallorquina Roser Amills per l'Hotel Real de Lleida cap a les deu de la nit. A recepció em diuen que encara no ha arribat; la presentació a Lleida de la seva darrera novel·la, La bachillera, s'haurà allargat més del previst. Mentrestant, un cotxe s'atura en doble fila i de dintre, amb un bot, surt la Roser, que creua l'avinguda de Madrid amb la temeritat que aporta l'adrenalina, en aquest cas, imaginant, a conseqüència de la presentació. Pugem a la seva habitació, la suite de l'Hotel Real, des d'on contemplem la canalització

del riu Segre i el barri de Cap-pont. Ella, desinhibida des del primer minut, fuma. Jo, cohibit des del mateix minut, busco un tema de conversa.

●GERARD MARTÍNEZ
Comencem parlant de La Bachillera. Qui és la seva protagonista?

●ROSER AMILLS
La Leonor, una jove del segle XIX, valenta i una gran lectora. En definitiva, una dona lliure del 1800, una època dura i fosca on les dones podien arribar a ser cremades a la foguera.

●G. M.
I quines possibilitats té la nostra bachillera d'acabar a la foguera?

●R. A.
Tingues en compte que en aquella època una dona que llegia llibres estava molt mal vista, es donava per fet que es posava

on no la demanaven i se la titllava sarcàsticament de bachillera perquè sonava millor que puta.

●G. M.

La història està basada en fets reals?

●R. A.

Sí, vivia a Mallorca i no era un personatge especialment estimat, sobretot pels seus intents de treure la llana del clatell a les nenes i ajudar-les a pensar pel seu compte.

●G. M.

Però fets com aquests encara tenen lloc avui dia en determinades localitats... Per exemple, creus que en una societat tan retrògrada com la lleidatana estaries ben vista?

●R. A.

Segurament voldrien cremar-me... (riu)

Sopem al Romeu, un d'aquells restaurants amb encant tant dins

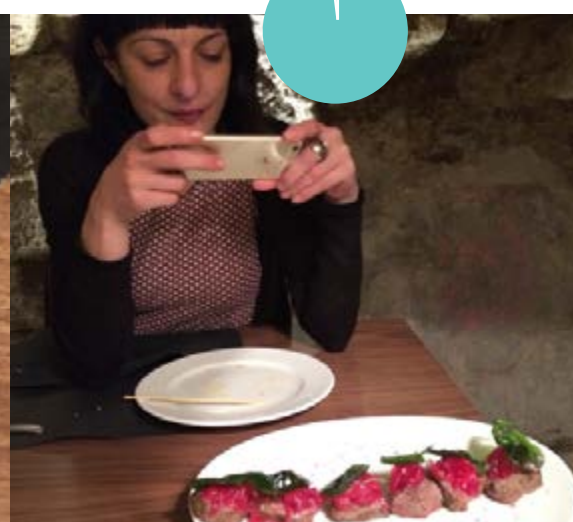
com fora del plat. Al bell mig del carrer Cavallers, en ple Centre Històric de la ciutat, la Mayte i el Miquel Àngel, propietaris del Romeu, ens reben amb un somriure d'orella a orella, només comparable amb el de la mateixa Roser. La Mayte exerceix de guia i ens mostra els racons més recòndits d'un local que és història viva de Lleida. Quan la Roser s'assabenta que al costat del restaurant hi ha les restes del call jueu de Lleida, l'emoció s'afegeix a la felicitat.

●G. M.

Sempre que en tens l'oportunitat t'agrada reivindicar els teus orígens cryptojueus. Resulta curiós, perquè n'hi ha una gran majoria que els intenten amagar...

●R. A.

Al contrari, en el meu cas fins i tot he demanat a la Viquipèdia

el camí de la felicitat

que inclogui a la meua biografia que sóc xueta.

●G. M.

Xueta?

●R. A.

Els xuetes som naturals de Mallorca i descendents d'una part dels jueus mallorquins convertits al cristianisme i afectats per les condemnes inquisitorials per criptojudaisme en el darrer quart del segle XVII. Els xuetes hem estat històricament estigmatitzats i segregats, fins al punt que la meua família, per exemple, ho ha amagat durant tota la vida. Jo, en canvi, me'n sento orgullosa. Són els meus orígens i negar-los és negar-me a mi mateixa.

La Roser no triga massa a aixecar-se de la taula i dirigir-se

al bany. Més de cinc minuts a l'interior, en el cas de la Roser, només pot significar que està posant en pràctica una de les seves activitats habituals a la xarxa: fotografiar-se seminua en un lavabo públic i publicar la imatge a les xarxes socials sota l'etiqueta #amillspubicwc. Touché! Entro a Instagram i allí està ella, ensenyant els sostenidors al bany del Romeu. Se m'escampa un somriure. A mi i, també, al Miquel Àngel, la parella de la Mayte, que duu el mòbil a la mà.

●G. M.

D'on sorgeix aquesta dèria d'exhibir-te físicament a Internet?

●R. A.

D'adolescent em vaig haver de sentir que tenia el cul punxegut,

la qual cosa va afectar-me fins al punt que detestava el meu cos. Però després d'escriure el poemari Morbo li vaig enviar una foto del meu cul a l'editor perquè fos la portada del llibre. Va ser una manera de superar les meves pors i d'adonar-me que no tenia cap mena d'importància ensenyar el cul.

●G. M.

I a partir d'aquí...

●R. A.

A partir d'aquí es va convertir en una reivindicació cap a les dones gamberes per saltar-nos les normes i demostrar que som lliures. Per mi, és el mateix despullar-me ensenyant el cul que fer-ho escrivint una història personal meua.

●G. M.

I creus que fer això t'ha donat

més que no pas t'ha tret com com a escriptora?

●R. A.

Hi va haver una època en què vaig arribar a dubtar-ho. Ara bé, des de fa dos anys, sobretot gràcies a amics molt importants per a mi, he vist que mostrant-me tal com sóc m'he guanyat la simpatia de la gent. I d'aquesta manera jo sóc feliç.

●G. M.

La veritat és que se't veu tan feliç... Ho ets molt, oi?

●R. A.

Tu què fas: respires o respires molt? Doncs jo sóc feliç, així de simple.

El sopar, a l'alçada de la companyia, es converteix en una conversa a quadre bandes entre la Mayte, el Miquel Àngel, la Roser i jo. Ambdós s'han enamorat d'aquesta xueta mallorquina amb la mateixa facilitat que jo. Perquè traspua llibertat per cadascun dels porus de la seva pell. Tanmateix, desconec si ella s'ha enamorat mai...

●R. A.

L'amor és una afinitat temporal, que canvia, i ho ha de fer, perquè l'amor està viu i tot allò que està viu canvia.

●G. M.

Però tu tens dos fills, entenc quan vas decidir tenir-los estaves enamorada de l'altra per-

sona...

●R. A.

Tenia 19 anys, estudiava a Bellaterra i volia ser mare. Aquell Cap d'Any, el de 1994, vaig passar-lo amb uns amics a Lleida. I aleshores i aquí vaig engendrar el meu primer fill.

●G. M.

Sense amor?

●R. A.

Al contrari, vam fer molt l'amor! (riu)

La tornada a l'hotel no resulta gens fàcil. La pendent del carrer Cavallers, els tacons de les sabates que calça la Roser i les dues copes de més semblen esculls insalvables per a les úniques figures que desentonen amb el quietisme del Centre Històric. Ja a l'Hotel Real, dues joves que s'hi allotgen xiuxiuegen el nom del periodista i també escriptor Víctor Amela en veure-la. Abans que ella emprengui el camí cap a un somni en què centenars de dones nues ensenyen els seus harmoniosos cossos en els banys públics més higiènics del món i que jo agafi embranzida per volar cap a un núvol de somnis en què sóc Superman i salvo les mateixes dones nues que ensenyen els seus harmoniosos cossos en els banys públics més higiènics del món les canonades dels quals han rebentat, m'atre-

veixo a plantejar-li una qüestió que em ronda pel cap des del començament de la trobada.

●G. M.

No et fot que molts et coneixin com la parella del Víctor Amela quan portes més anys que ell escrivint?

●R. A.

Sí, molt.

Tant donar-hi voltes perquè finalment m'acabi etzibant una resposta tan natural i honesta com ella mateixa. Tot ho hauríem de fer així de fàcil...

L'Anna Costa, de Cromm Perruqueria, pentina i maquilla la Roser abans de la sessió de fotos a càrrec del Dani Martínez per a la portada del setmanari. Es fan amigues de seguida, s'intercanvien els números de telèfon i queden de veure's a Barcelona, on una va néixer i l'altra resideix actualment. Amb un vestit curt i negre i un cinturó rosa, la Roser, de camí a l'estació, centra l'atenció dels vianants al seu pas. Molts la miren malament, sobretot les dones, que la guaiten de dalt a baix amb aquell menyspreu tan lleidatà envers tot allò que surt de la monòtona normalitat. "Ets feliç?", li preguntava hores abans. "Clar, sóc lliure", em responia. Quina enveja que li tenen...

